

## Påskelørdag

Påskelørdag er den dag blandt alle helligdage, min hjerte hænger ved, skrev salmedigteren K. L. Aastrup i sin salme *Der venter bag Langfredags nat*. Sådan har jeg det også.

Aastrup forklarer hvorfor denne helligdag har en særlig plads for ham med reference på en og samme gang til Jesu liv og til sit eget liv, ja til vilkårene for den menneskelige eksistens: Påskelørdag er Jesus død og begravet, og der er sat en sten foran Jesu grav. Afstanden mellem levende og døde træder tydeligt frem og magtesløsheden spores i Aastrups salme:

Der er for graven sat en sten.

som ej sig lader røre;

og indenfor er tørre ben.

Hvad er da mer at gøre?

Og så midt i denne afmægtighed, som døden slår os med, lyder der alligevel et håb:

Så er det da en nådes-sag,  
hvad der af mig skal blive,  
om Herren gør en påskedag  
og kalder dødt til live.

Det, vi ser og erfarer i livet, er måske nok afsked, afstand, sygdom og død. Dem undgår vi ikke, men dog er vi i tilliden til Gud, hans nåde givet det håb, at opstandelse og påskemorgen ikke kun var en gang, men at det er en påskemorgen og en opstandelse, som også angår mig.

Hvornår og hvordan, det sker, ved jeg ikke, men der er tændt et lys i verdens mørke.

Sådan vibrerer eksistens og håb så fornemt i Aastrups salme. Og påskelørdag er således den helligdag, der

bedst af alle netop forklarer og tydeliggør, hvad det vil sige at leve håbefuldt i denne verden fuld af afsked og sorg.

⌘

En af mine store læseoplevelser de sidste uger har været den østrigske forfatter Robert Seethalers roman Fælleden. Bogen er tydeligvis inspireret af den mere end 100 år gamle digtsamling Spoonriverantologien af den amerikanske forfatter Edgar Lee Master, som lod hvert enkelt person på en kirkegård vække til live, i den forstand, at de fik lov til hver især at komme til orde igen i en digterisk form. Seethaler gør det samme her i sin roman fra 2018. Døde får lov til at få ordet en sidste gang, fortælle om deres liv, deres glæder, sorger og trængsler. Her er den ene livsskildring efter den anden, på den ene side billeder fra almindelige liv, som jo så samtidig jo aldrig er almindeligt, men altid særegent. Ved læsning af de forskellige små livsfortællinger af de afdødes mund vokser både en taknemmelighed frem over vi menneskers mangfoldighed, og så samtidigt

skærpes mit blik også for vi stadig levende menneskers mangfoldighed. Hvor er det vigtigt, at vi har øje for hinanden, og at vi ikke gøre os for ensidige billeder af hinanden. Vi undgår ikke fordomme, sådan er det at have et ståsted, men hvor er det dog vigtigt, at vi hele tiden også øver os i sætte os i hinandens sted.

Når det så er sagt, og Seethalers roman lærer mig mere om at være menneske end de fleste selvhjælpsbøger, så er der samtidigt noget andet og mere, som en sådan roman ikke kan fange. Forfatteren ved det sådan set godt, når han i det indledende kapitel skriver om en ældre mand:

Han havde fået en tanke eller nærmere en anelse som handlede om tiden i hans liv. Som ung ville han slå tiden ihjel, senere ville han holde på den, og nu, da han var gammel, var det hans inderligste ønske at vinde til tilbage.  
(Robert Seethaler, Fælleden, s.12)

Se, ingen af delene kan vi, hverken slå tiden i hjel, holde på den eller som ældre vinde den tilbage. Her er da godt, at Gud selv nærer håbet i os om, at der virkelig er tid nok. Det er ganske vist en nådessaag, hvad der af os skal blive, men håbet er, at Gud gør en påskedag og kalder dødt til live.

Det ske i Jesu navn. Amen